

Kristi himmelfartsdag d. 10. maj 2018

Salmer:

257: Vaj nu, Dannebrog, på voven

254: Fuldendt er nådens store værk

252: Til himmels fór den ærens drot

259: Din himmelkrone ser vi stråle

251: Jesus, himmelfaren

355: Gud har fra evighed

Prædikentekst: Lukasevangeliet 24,46-53

Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

I dag på Kristi himmelfartsdag kaldes vi til at være vidner. Ikke ind i en retssal, men ud i verden. Ikke i en retssag, hvor en forbryder skal fængsles, men i udbredelsen af en sandhed, som sætter fri. Sandheden om, at Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag. Sandheden om at der er tilgivelse at få for vores synder. Sandheden om, at der er evigt liv at få for os, som er dødelige. Sandheden om at Gud ikke er en fjern magt, men at Guds kraft fra det høje vil være os helt nær.

I dåbsritualet læser vi to bibeltekster, og en af dem er beretningen fra Matthæusevangeliet om Jesu himmelfart. Han giver opgaven videre til sine disciple, sine venner, og beder dem om at gøre alle folkeslag til hans disciple ved at døbe dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og ved at lære dem at holde alt det, han har befalet dem.

Når jeg har en samtale med dåbsforældre inden dåben, plejer jeg at sige, at det med dåben, det med at døbe dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, det gør vi i kirken, det er kirkens opgave, det er præsten, som foretager den handling.

Og den anden opgave, det med at lære dem at holde alt det, som Jesus har befalet, det er forældrenes opgave. Selvfølgelig vil vi i kirken også gerne hjælpe, vi giver en børnebibel, vi har familiegudstjenester, kirkemusikalsk legestue, børneklub, dåbstræf og meget andet, men dybest set er det forældrenes opgave.

Så er rollerne ligesom sat på plads, præsten døber og forældrene oplærer. Beretningen om Kristi himmelfart fra Lukasevangeliet, som vi lige har hørt, har et tredje vigtigt perspektiv med. Det handler ikke kun om, at der skal døbes og oplæres, der skal også vidnes. ”I skal være vidner om alt dette”, siger Jesus i dagens evangelietekst fra Lukasevangeliet. I Apostlenes Gerninger, som vi også har hørt, siger han det endnu tydeligere: ”I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.”

I skal være mine vidner.

Vi skal være hans vidner.

Det er sagt til disciplene og sagt til os alle i dag. Udbredelsen af budskabet om alt dette, Jesu fødsel, liv, handlinger, ord, lidelse, død, opstandelse og himmelfart, det er vores opgave. Det kan godt ske at præsten normalt står for det med dåben, og forældrene har ansvaret for at oplære deres børn i sandheden om Gud, men vi er alle kaldet til at være vidner.

Hvordan vidner vi? Hvor skal vi stille os frem og tale sandheden, pege på Gud?

For 20 år siden, da jeg var ung i Vestjylland, arrangerede min kristne ungdomsforening gademission i Skjern. Så skulle man møde op sidst på aftenen på torvet ved Superbrugsen og forsøge at snakke lidt med de unge mennesker, der var i byen for at feste og drikke sig fulde. Jeg tror kun, jeg var med en enkelt gang, og der talte jeg vist mest med en af de søde piger fra en anden kristen ungdomsforening. For jeg havde ikke rigtigt lyst til rigtigt at kaste mig ud i det med at tale med fremmede. Det krævede for meget overvindelse for mig at kontakte andre på gaden og høre, om de ville have en kop kaffe og en snak om Jesus.

Idéen var ellers god nok. Når folk er lidt berusede er det ofte lettere for dem at tale om Gud eller dybe og seriøse ting. Og det er vigtigt, at kirken er der, hvor mennesker er. Problemet var bare, at de fleste af os kristne fik det indtryk, at det var MÅDEN at være et vidne på. At de, som gik på gaden og turde tale med halvfulde unge mænd og kvinder, de var noget særligt.

Jesus kalder os alle til at være vidner. Han kalder ikke os alle til at være vidner på en bestemt måde. Ikke alle skal gå offensivt ud og uopfordret kontakte andre mennesker på gaden eller banke på døre. Men vi er alle kaldet til at være vidner, og stedet, det er det samme for os alle. Stedet er hverdagen. Der, hvor vi er til daglig. I de relationer, vi er i. Blandt de mennesker vi møder. Naboer, arbejdskolleger, familiemedlemmer, i vores onlinefællesskaber, sportsklub, studiestedet, fitnesscenteret, forsamlingshuset, søbadet. Her er vi kaldet til at være vidner. Her er vi kaldet til at tale om alt det, Jesus har gjort. I verden og i vores liv.

Der er to aspekter i det at være vidne.

Det ene aspekt er at tale sandt om det, vi har oplevet. Hvis vi har oplevet, at Bibelen er Guds troværdige ord, og at vi kan finde vejledning til liv og evigt liv der, så fortæl andre om det. Del dine yndlingsbibelvers, når der lige er en oplagt mulighed for det. Del dit konfirmationsord, hvis det har betydet noget i dit liv, fx når du møder en af dine gamle skolekammerater, som du blev konfirmeret sammen med. Del de understregninger eller de noter, du evt. har skrevet i margenen af din bibel, når du taler med en af dine venner om glæden ved bøger.

Hvis vi har oplevet perioder af livet, hvor troen var det, som holdt os i gang og gav os håb, så fortæl andre om det. Fortæl om erfaringen af at blive båret af Guds hænder midt i et mørke. Eller erfaringen af at Gud havde en plan med noget der skete. En plan eller mening, som du først kunne se mange år senere. Eller erfaringen af at du slap uskadt igennem en ulykke.

Hvis vi har oplevet perioder, hvor det kristne fællesskab holdt troen i live i os, så fortæl andre om det. Og inviter dem med. Eller erfaringen af at Gud hørte en bøn; at han faktisk gav os det, vi bad om. Det er godt at huske, når det sker, endnu bedre at fortælle andre om det. Eller erfaringen af glæden ved at være sammen med andre og synge til Gud med stemmers fulde kraft, hvad enten det er en lille gruppe mennesker i en dagligstue eller i et stort kirkerum.

Så det ene aspekt ved at være et vidne er at tale sandt om det, vi har oplevet, set og hørt. Det andet aspekt handler om troværdighed.

Hvordan er vi troværdige? For det første handler det om at være åben om, at livet som kristen ikke er lyserødt. Gud hører ikke altid vores bøn og giver os det, vi beder om. Kristne kommer vel ud for lige så mange ulykker som ikke-kristne. Livet giver ikke altid mening, selvom vi tror, der findes en Gud, som har styr på det hele.

Hvis vi vil have, at folk skal tro på os, når vi fortæller om det gode, vi har oplevet med Gud, så må vi også være åbne om det svære. Det, som gør ondt. Det, som vi ikke forstår. Det meningsløse. Ikke på en selvudleverende eller pinligt anmasende måde. Men på en passende måde, hvor vi deler så mange af vores nederlag og smerter, som vi kan holde til og har lyst til.

Der er ikke noget beundringsværdigt i at give folk et falsk skinnende billede af, hvor godt og let livet er, hvis det faktisk ikke føles let. Det er nærmere hyklerisk og noget af det, som i tidens løb har gjort, at folk har flygtet bort fra kristentroen. Vi mennesker bryder os ikke om falskhed og ofte kan vi lugte det hos andre, mens det kan være sværere at indrømme det hos os selv.

Nej, troværdighed og ægthed, det giver respekt og lyttende ører. Det er også en befrielse indimellem at indrømme, at livet kan være bøvlet og noget rod, selvom vi tror på, at Gud er vores far, som har styr på alt. At vedgå, at vi virkelig ikke har styr på alt, hvor end vi gerne ville, men at det er der heldigvis en Gud, som har.

Et troværdigt liv handler for det andet ikke kun om det, vi siger, men i høj grad også om det, vi gør. Kan man se det på os, at vi er kristne? Kan man høre det på vores sprog? Kan man se det på den måde, vi bruger vores penge på? Kan man se det på den måde, vi taler om andre mennesker på? Kan man se det på den måde, vi behandler naturen? Kan man se det på den måde, vi forbruger tv, film og bøger? Kan man se det på den måde, vi bruger vores mobiltelefon? Kan man se det på den måde, vi behandler vores familie og venner på?

Kan man se det på os?

At leve troværdigt og være et troværdigt vidne handler altså på den ene side om at være åben om det, som er svært og smertefuldt. Det handler om at vise, at kristne virkelig er fejlende og sårede som alle andre mennesker.

Og så handler det samtidig på den anden side om at vise, at vi er anderledes, i hvert fald forsøger på at være det. At det gerne må kunne ses på os, at vi ikke forsøger at tjene os selv, men har Jesus som herre. At vi ikke forsøger at opnå alt lykke her i livet, men har et evigt liv efter døden til det. At vi ikke tror på at naturen eller dyrene dybest set er noget vi kan udnytte og udrydde som vi vil, men at det har høj værdi, fordi Gud står bag. At vi ikke lever på løgne eller taler grimt om hinanden, men forsøger at leve sandt og kærligt fordi vores Gud selv er sandheden og kærligheden. At vi ikke er uopmærksomme eller fraværende, når vi er sammen med andre, men er nærværende og opmærksomme, fordi vores Gud altid er nærværende, lyttende og opmærksom mod os.

Så hvis vi vil være troværdige vidner om ham, som har skabt os og reddet os fra syndens og dødens magt, så må vi tale sandt om det, vi har oplevet. Så må vi være åbne om, at det ikke altid er let at tro. Så må vi leve troværdigt, være gode karaktervidner om Kristus, forsøge at lade vores liv minde mennesker om ham.

Det lyder hårdt. Det er ikke altid let at være et vidne. Vi fejler. Vi misser chancer og muligheder for at fortælle andre om Gud. Vi tier med de gange, ting ikke lykkes for os. Vi lever ikke troværdige liv, som ærer Gud.

Sådan er det, vi er langt fra perfekte. Men det er netop os uperfekte og fejlende mennesker, som Gud udvælger til vidner. Han har ikke andre end os. Vi, kirken, er hans krop på jord, vi er dem, som kender ham og tror på ham og prøver at følge ham og være vidner om ham. Det er vores opgave, at udbrede de gode nyheder om det evige liv, om Jesu sejr over døden og om, at det evige liv derfor er en mulighed for os, når vi kender Kristus.

Vi skal ikke blive modløse, når vi fejler og mislykkes. Jesus giver opgaven til sine disciple og til os, og han giver samtidig et løfte. Vi bliver iført kraften fra det høje. Helligånden, Guds ånd, vil selv virke i os. Den ånd, som vi fik i vores dåb, vil virke i os. Udruste os. Giv os mod til at vidne. Giv os mod til at dele vores oplevelser. Giv os selvværd nok til at dele de smerter og hårde oplevelser vi har. Giv os kraft til at leve troværdige liv, som peger på Kristus.

Den Kristus, som sidder ved Guds højre side, har al magt i himlen og på jorden og også ønsker at være herre i vores liv. Forme vores tro, vores tale og vores måde at leve på. Og han vil selv give kraft og styrke til det.